

Marile speranțe

CASA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Repovestire după romanul
lui Charles Dickens

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Ajunul Crăciunului 7

CAPITOLUL 2

Ce mai aventură de Crăciun! 23

CAPITOLUL 3

Pip, în vizită la domnișoara Havisham 36

CAPITOLUL 4

Străinul de la „Cei trei barcagii veseli” 48

CAPITOLUL 5

Un accident la noi acasă 62

CAPITOLUL 6

O viață nouă la Londra 81

CAPITOLUL 7

O scrisoare de-acasă 97

CAPITOLUL 8

Alte două scrisori 109

CAPITOLUL 9

Pip devine un domn 117

CAPITOLUL 10

Dezvăluirea binefăcătorului 127

CAPITOLUL 11

Herbert află aproape totul 137

CAPITOLUL 12

Planul de fugă 147

CAPITOLUL 13

Scăparea 156

Tu ce părere ai?

Întrebări pentru discuții 169

Notă către părinți și educatori
de Arthur Pober, doctor în educație 173

CAPITOLUL 1

Ajunul Crăciunului

Numele pe care l-am primit la naștere este Philip Pirrip. În copilărie, îmi venea greu să-mi pronunț numele întreg. Îmi spuneam Pip și așa mă știe toată lumea de-atunci. Mama, tata și cei cinci frați mi-au murit, cu toții, când eram foarte mic. Într-o zi cum este și asta, când stau lângă pietrele lor de mormânt, mi-i închipui pe mama cu pistrui și pe tata cu părul negru, cârlionțat. Viața de orfan mi-ar fi fost și mai grea, dacă n-aș fi crescut lângă sora mea, doamna Joe Gargery. Ea era cu douăzeci de ani mai mare decât mine și se măritase cu un fierar. Casa noastră se afla chiar lângă fierărie, unde Joe ținea un foc mare

aprins întruna, ca să-și poată prelucra metalul la orice oră din zi sau din noapte.

Sosise Ajunul Crăciunului. Un vânt rece băntuia peste mlaștină și marea se frământa de zor în depărtare. Mie îmi clănțăneau dinții. Tremuram din tot corpul. Mi-era dor de părinții mei. Stând acolo, de unul singur, lângă mormintele lor din cimitirul aflat în curtea bisericii, vuietul vântului și al mării mă înfricoșa. M-am așezat pe jos și am început să plâng.

— Ia mai taci! mi-a strigat o voce de bărbat. Fă liniște, dacă nu vrei să-ți pară rău!

Am ridicat ochii și am văzut, chiar în fața mea, un bărbat care m-a îngrozit. Purta niște pantaloni jerpeliți, cenușii, iar pe cap, în loc de pălărie, o zdreanță veche. La picior, avea un colier zdravăn de fier, ca de pușcăriaș. Era ud, plin de noroi, mergea șchiopătat și se uita urât la mine.

— V-v-vă rog, nu-mi faceți nimic rău, m-am milogit eu.

— Cum te cheamă? Spune repede!

— Pip.

— Arată-mi unde locuiești!

Nici n-am apucat bine să întind brațul, că m-am trezit că lumea se întoarce cu fundul în sus! Bărbatul acela mă apucase de călcâie, mă ridicase în sus și mă scutura zdravăn. Din buzunar, mi-a căzut în iarbă o bucată de pâine. După alte câteva clipe, biserica se răsucise iar la locul ei, cu clopotnița în sus.

— Unde-ți sunt părinții? a întrebat bărbatul, trecându-și limba peste buze.

— Acolo și-acolo, am zis eu, făcând semn cu capul de-o parte și de alta a pietrei de mormânt după care mă refugiasem.

— Dacă părinții tăi sunt înmormântați aici, tu cu cine locuiești? m-a întrebat el și a făcut un pas înainte, m-a apucat cu amândouă mâinile de umeri și m-a îmbrâncit.

— Cu sora mea, domnule, și cu soțul ei, Joe Gargery, fierarul.

În ochii lui, am zărit o licărire.

— Știi ce mă-ntreb acum? Dacă să-ți fac sau nu vreun *rău* — și degetele lui m-au strâns și mai tare de umeri. Știi ce-i aia pilă, corect?

Eu am dat din cap că da.

— Și știi ce-i aia potol, *corect*?

Am dat iar din cap în semn că da.

— Atunci, ai să-mi faci rost de o pilă și de niște potol. O să mi le-aduci mâine dimineață la vechiul atelier de reparat bărci — că *dacă nu...* — și mi-a dat drumul din strânsoare. N-ai să uiți nimic din ce-am vorbit aici, corect?

— N-n-nu, domnule.

— Bine, a zis el îndepărtându-se. Și-acuma, haide, șterge-o de-aici!

Fiind prea înspăimântat ca să mă pot urni din loc, l-am urmărit cum se îndrepta șchio-pătând către zidul bisericii. Când să se facă nevăzut, s-a întors și s-a uitat la mine. O singură privire de-a lui și am zbughit-o spre casă cât mă țineau picioarele.

Joe stătea singur la masa din bucătărie când am intrat. Își închisese fierăria în noaptea

aceea. Mi-a spus, cât de blând și de liniștit s-a priceput:

— Te caută sora ta. Să știi c-a venit și a plecat de zece ori și de-acum e furioasă.

Chiar atunci a dat buzna în cameră sora mea și a început să strige:

— Pe unde umbli, derbedeule?!

— Am fost în cimitir, i-am răspuns eu.

— Am trecut pe-acolo de două ori și nu te-am văzut! Fără să aștepte vreun răspuns, a adăugat: La cât timp am irosit căutându-te, mai bine rămâneai acolo. Stai într-un colț până fac de mâncare.

Mie îmi chiorăiau mațele de foame, dar n-am îndrăznit să mănânc felia de pâine pe care mi-a dat-o la cină. Trebuia s-o păstrez pentru bărbatul acela. Când sora mea se uita în altă parte, mi-am strecurat-o în buzunarul pantalonilor. Tare s-a mai minunat Joe când a văzut că nu mai era. Sora mea l-a întrebat:

— Ce, Doamne, iartă-mă, s-a mai întâmplat? De ce te strâmbi în halul ăsta?

Asemeni inițiativei generoase și vizionare din anul 1895 când, sub domnia Regelui Carol I și prin efortul folcloristului Dumitru Stăncescu și al editorului Carol Müller, a fost pusă temelia colecției de carte „Biblioteca pentru toți”, astăzi, Curtea Veche Publishing vine, altruist și inspirat, în ajutorul copiilor și tinerilor țării.

Numărul cititorilor de carte a scăzut îngrijorător în România ultimelor două decenii. Tot mai puține volume ajung în mâinile copiilor și adolescenților, tot mai puține titluri se așază în biblioteca de familie a contemporanilor noștri.

La fel ca primii noștri Suverani, Carol I și Elisabeta, care erau absolut convingși de nevoia de carte pentru prosperitatea națiunii, Familia Regală a României de astăzi crede că ignorarea cuvântului tipărit între copertele cărții este o vulnerabilitate a națiunii și a patriei.

Părinți, aduceți cartea aproape de copiii voștri! Așa cum au nevoie de iubire, de soare și de familie, cei mai mici români au nevoie de cărți, pentru a se întregi, ca oameni.

Principele Radu al României

începi să afli

ISBN 978-606-588-586-8

9 786065 885868